

Повечето отъ кърджалиитѣ постъпили на служба у Пазвантоглу. Поединично кърджалии се явяватъ дори презъ време на сръбската революция, при възстанието на хетериститѣ въ Влашко и презъ бунта на босненскитѣ бегове²⁴.

Не е известно какъвъ е билъ края на отдѣлнитѣ чети и предводители. За смъртѣта на войводата българинъ Индже доста много се пѣе и разказва²⁵.

Въ селото Гуюмли, подъ Балкана били разположени на лагеръ предводителитѣ Кара Феизъ, Дели Кадиръ и Индже, всѣки единъ отъ които командувалъ 500 души. Въ навечерието на Св. Троица Индже разгласилъ съ глашатай: „Който се надѣва на коня си и на ятагана си, да върви следъ мене на грабежъ“. Кърджалиитѣ много обичали да нападатъ селата въ празнични дни. Кара Феизъ и Дели Кадиръ раздумвали Индже. „Не отивай утре на грабежъ: утре е голѣмъ вашъ празникъ и лесно може да ти се случи нѣщо лошо“. Индже отговорилъ: „Толкова години вече живѣя по планинитѣ и никога нищо не ми се е случвало“. Той потеглилъ къмъ село Урумъ-Еникъой при Айтосъ. Когато влѣзълъ тамъ, народътъ билъ още въ църква. Разбойницитѣ заградили църквата, пленили цѣлото население и почнали да ограбватъ кѣшитѣ. Въ една отъ кѣшитѣ Индже намѣрилъ младо свинярче съ една стара развалена пушка. Индже почналъ да се надсмива на момчето и му поискалъ пушката; то, обаче, пакъ съ смѣхъ отговорило, че никому нѣма да даде оржиято си. Индже го подгонилъ, обаче, момчето, бѣгайки по двора, попаднало задъ гърба му и грѣмнало. Индже, пронизанъ отъ куршума, падналъ отъ коня си на земята. Кърджалиитѣ дотърчали и се нахвърлили на момчето. Индже, обаче, заповѣдалъ да го доведатъ при него и му казалъ: „Много майки съмъ разплаквалъ азъ, а ти разплака моята. Живѣй щастливо!“ Той му подарилъ 500 пиастра и заповѣдалъ на другаритѣ си да го пуснатъ. Тѣй умрѣлъ Индже. Трупа му отнесли въ Гуюмли и го погребали въ лагера. Споредъ другъ единъ вариантъ, Индже почива въ манастира Св. Троица. Споредъ едно отъ многото предания, Индже дошълъ въ Урумъ-Еникъой на празникъ, излѣзълъ на хорото и единъ грѣкъ го убилъ отъ единъ прозорецъ. Споредъ другъ вариантъ, Индже билъ само раненъ и стѣналъ изъ планинитѣ и горитѣ още три години. Разправятъ, той билъ такъвъ грѣшникъ, че земята три пѣти го изхвърляла; най-после погребали го заедно съ едно умрѣло куче. Индже не е билъ популяренъ хайдутинъ, както покъсно Дончо или Панайотъ, а само прочутъ разбойникъ. Жена му още дълго време живѣла въ Сливенъ.

Шайката на Индже, останала безъ водачъ, презимувала въ Шахларе при Карнобатъ. На следната пролѣтъ кърджалиитѣ бѣсно нападнали Карнобатъ, но били отблъснати отъ окопитѣ му съ голѣми загуби. Когато следъ това турцитѣ нападнали главната имъ квартира въ Хасково, Еминъ-ага се затворилъ въ една крепостъ при Гидикли, но билъ хванатъ и закланъ. Българи отъ Котелъ, Жеравна и отъ други градове унищожили друга една голѣма кърджалийска шайка въ гѣстата гора при Козята рѣка въ Балкана, между Котелъ и Раково, което малко преди това било опустошено отъ сѣщата разбойническа сбирщина. Байрактарѣтъ на Индже — Караколю скиталъ още десетъ години по Тракия съ 60 пеши хайдутѣ. Пѣтътъ между Сакара-планина и Бакаджика и до сега още се нарича „Караколювиятъ пѣтъ“; при Чанакчий въ Сръдна-гора и до сега има Караколювъ изворъ. По-после Караколю забѣгналъ въ Влашко или въ Сърбия.